

## OBRAZLOŽENJE „DJELA ZA DUHOVNA ZVANJA“

**Biskupova zadaća.** U govoru o službi posvećivanja, koncilski *Dekret o biskupima* nalaže voditeljima biskupija „neka promiču što im je više moguće svećenička i redovnička zvanja, a posebnu brigu neka obrate misijskim zvanjima“ (CD, br. 15). Kroz sve vrijeme ove službe nastojali smo

prigodom dijeljenja sv. krizme govoriti o zvanjima,  
slati poruke prigodom blagdana Dobroga Pastira, Svjetskoga dana molitve za svećenička i redovnička zvanja;

poticati na liturgijsku praksu euharistijskoga četvrtka za duhovna zvanja;  
župnicima krajem školske godine slati upute za one koji se žele javiti u sjemeništa;

pratiti rad povjerenika za zvanja.

Razumije se da će biskup, svjestan da je uzet od ljudi i postavljen za ljude da prinosi darove i žrtve za grijehe svoje i svoga naroda, ne samo okružiti suradnicima za takav duhovni posao, utemeljiti centar za duhovna zvanja, uspostaviti aktivno povjerenstvo za pastoral zvanja, osnovati molitveno djelo za duhovna zvanja, nego će osobito uposliti i župnike u promicanju takvih djela na najprikladniji način: odobrenom molitvom i članskom pristupnicom. Uvijek se događa da iz župa gdje djeluju svećenici, zauzeti za raspoznavanje duhovnih poziva u molitvi i poticaju, ima svetih zvanja, bez obzira na broj vjernika samih župa i zajednica.

**Molitva.** Kao bitno sredstvo u promicanju duhovnih zvanja oduvijek je bila molitva Bogu Ocu kako je to Gospodin Isus, Sin Božji, izrekao u svojoj rečenici: „Žetva je velika, a radnika malo. Molite dakle Gospodara žetve da pošalje radnike u žetvu svoju“ (Mt 9,37-38). Duhovne potrebe uvijek su nadilazile i nadilaze ponude u duhovnim zvanjima. Kršćanska molitva Trojedinomu Bogu otvara prostor gdje svatko može otkriti istinu o vlastitu biću i obrisu osobna i neponovljiva poslanja. Takvo je zvanje uvijek bilo i ostalo najosobniji Božji poziv čovjeku. Bog poziva, čovjek se slobodno odaziva. I nema duhovnoga zvanja koje nije od Boga na neki izmoljeno!

**Obitelj.** Mi smo u ovoj našoj mjesnoj Crkvi katoličkoj obitelji, tomu „žarištu vjere“, posvetili cijelu *Godinu vjere*. Ako roditelji donose dijete u crkvu na krštenje i ako po krštenju traže spasonosnu vjeru, onda je to molitveno, vjerničko, liturgijsko-sakramentalno ozračje prvo u kojem će se probuditi zvanje darovano od Boga. Gdje se dječak prikladan za sjemenište ili djevojčica za samostan ne ustručava izraziti svoju želju najprije roditeljima koji će pokazati svu brigu da njihov sin ili kći ostvari poziv sreće koji Bog od njih želi, tu će se, u takvoj obiteljskoj sredini, sasvim spontano - u vjeri, nadi i ljubavi - razvijati osjećaj za duhovnu službu i konačna odluka poći tim putem. Sami će roditelji možda prvi prepoznati ima li u njihovu djetetu takva Božjega dara. U tom smislu obitelj djeluje kao „prvo sjemenište“, kako koncilski *Dekret o odgoju i obrazovanju svećenika* (OT, 2) naziva obitelj! Ako roditelji, koji se izjašnjavaju katolicima, ne žele da se njihovo dijete posveti u duhovnom staležu, kako će oni očekivati od Boga pomoć u

vlastitu izboru zvanja svoje djece. Dijete je Božji dar i valjalo bi misliti na uzdarje Bogu!

**Župa.** Druga sredina, gdje se razvijaju i očituju duhovna zvanja, jest župna zajednica. U prvome redu crkva, vjeronaučna kateheza, zatim sama blizina oltara, ministriranje pod sv. Misom, pripremanje misnih čitanja, pjevanje u zboru, predvođenje krunice, ne samo u svibanjskim i listopadskim pobožnostima, osobito župna karitativna djelatnost u korist siromašnih i potrebnih, kojih uvijek ima u preobilju u svakome mjestu. Ponegdje praksa prvopričesnika i krizmanika da svojim darčićem misle na najsiromašnije u župi. Gdje se ustrajno i usrdno moli i žrtvuje za duhovna zvanja, tu ima takvih odaziva. Bog ostaje vjeran svomu obećanju! Gdje se djeca i mladi redovito ispovijedaju i pohađaju sakrament sv. Euharistije, gdje dolaze na tjedno klanjanje Presvetomu Oltarskom Sakramentu, gdje obavljaju godišnje duhovne vježbe, tu Bog probuđuje i podupire takva srca da oduševljeno, bez žaljenja za ovozemnim vrijednostima, izabiru put odricanja i požrtvornosti i ništa ih ne može spriječiti u ostvarenju njihova poziva.

**Svećenički primjer.** Bitan čimbenik u otkrivanju i ostvarenju duhovnih zvanja jest i samo svjedočanstvo koje svećenik u župnoj zajednici ili uopće neka duhovna osoba daje u svome poslu i životu. Dječaci i djevojčice, koji su po svojoj naravi skloni birati svoje uzore u pojedinim područjima života: u pjesmi, u športu, u poučavanju, u vođenju mladih, gledajući životni primjer svoga župnika u pjevanju i moljenju, u slavlju sv. Mise, u ispovijedanju i propovijedanju, u provođenju karitativna djelovanja, i sami će pokazati zanimanje i zahvalnost za duhovno zvanje za koje ih Bog „odvoji već od majčine utrobe i pozva milošću svojom“ (Gal 1,15).

**Evandeoski zavjeti.** U pojedinim sredinama, pa i u onim obiteljskim, dječacima i djevojčicama čak predškolske dobi nerijetko se tako nerazumno govori o ženidbi i udaji kao da su u 25. godini života! I to sve protiv posvećena celibata, zavjetovane čistoće, ismijavajući taj crkveni izabrani stalež. A kada takvi dođu u dob za sklapanje braka, onda se nerijetko odustaje i od ženidbe i od udaje. Znamo za takvu pošast neženidaba i neudaja, da joj ne navodimo tragičnih statistika. Tomu uvelike pridonose i suvremena medijska sredstva kao što je bezvjerska televizija, besramni filmovi, internetske stranice koje svojim sadržajima truju mladu dušu i u vidu zdrave ženidbe i u smislu Bogu posvećena života u svećeništvu ili redovništvu. Takvu praksu može pobijediti samo uporna obiteljska i župna molitva puna povjerenja u svemogućega Boga. Ne samo zavjetovana ili uzakonjena celibatarska čistoća, nego i posluš i siromaštvo na istoj su evandeoskoj ravni za sretno služenje Kristu i njegovoj Crkvi, kao što nam je on sam dao vlastiti primjer služenja Kraljevstvu nebeskomu.

S tom nakanom na Ordinarijatu u Mostaru priređen je program Djela za duhovna zvanja te će se konkretni sadržaji uputiti župnicima i redovničkim zajednicama, stavljajući sve ovo djelo pod zaštitu Blažene Djevice Marije i Svih Svetih Božjih, da nam Bog dadne što više svetih i vrijednih svećenika, redovnika i redovnica.